

relser på det alkoholpolitiske område. Lovforslaget imødekommer denne kritik, men går videre ved helt at afskaffe adgangen til at indbringe kommunalbestyrelser afslag for nævnet, da det ikke forekommer velbegrunderet ikke at tage skridtet fuldt ud, når det har vist sig, at de afslag, der indbringes for landsbevillingsnævnet, i overvejende grad er besluttet af enige kommunalbestyrelser, og der intet er, der taler for, at afslag, der beror på en kommunal flertalsbeslutning, er mindre rigtige end afslag, som alle kommunalbestyrelsesmedlemmer er enige om. Der opnås herved en ønskværdig decentralisering af afgørelserne og en styrkelse af det kommunale selvstyre. Samtidig opnås en regelforenkling.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen ved afgørelser om, hvorvidt en alkoholbevilling kan fornys, tager hensyn til den investering, som vedkommende bevillingshaver har foretaget i virksomheden, samt at der gives indehaveren en frist til afhændelse af virksomheden, hvis bevillingen ikke kan fornys.

Efter restaurationslovens § 18 kan kun landsbevillingsnævnet fratage alkoholbevillinger. Bestemmelsen indeholder i øvrigt nærmere regler for sagens efterfølgende indbringelse og behandling for domstolene. Da nævnet gerne følger kravet om fratagelse af bevillingen, og sagerne derefter af restauratørerne ønskes behandlet af domstolene, kan nævnets behandling af disse sager undværes, uden at retssikkerheden lider skade.

Afskaffes landsbevillingsnævnet som ankeinstans for kommunalbestyrelsernes afgørelser, vil disse kunne indbringes for det i den pågældende amtsrådsreds oprettede tilsynsråd, jfr. § 47 i lov om kommunernes styrelse, lovebekendtgørelse nr. 313 af 20. juni 1984. For så vidt angår afgørelser truffet af Københavns og Frederiksberg kommuner er indenrigsministeriet tilsynsmyndighed.

Spørgsmålet om lovmæssigheden af kommunalbestyrelsernes afgørelser vil endvidere kunne indbringes for domstolene i medfør af grundlovens § 63.

Efter restaurationslovens § 13, stk. 3, er landsbevillingsnævnet bevillingsmyndighed, for så vidt angår meddelelse og fornyelse af alkoholbevillinger, når virksomheden drives i ejendomme, der tilhører staten eller en kommune eller i jernbanetog, luftfartøjer og skibe i fart. Det vil ikke være rimeligt at henlægge kompetencen til bevillingsudstedelse i disse særlige tilfælde til f.eks. kommunalbestyrelserne, og det foreslås derfor at bevare landsbevillingsnævnet som bevillingsmyndighed på dette område.

Forslaget vil ikke medføre øgede udgifter for statskassen eller den kommunale administration.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ved ændringen tydeliggøres, at også spørgsmålet om fornyelse af alkoholbevilling afgøres af kommunalbestyrelsen.

Til nr. 2

Ved ændringen ophæves adgangen til at indbringe kommunalbestyrelsernes afgørelser for landsbevillingsnævnet.

Kommunalbestyrelsernes afgørelser vil kunne indbringes for det i den pågældende amtsrådsreds oprettede tilsynsråd, jfr. § 47 i lov om kommunernes styrelse. For så vidt angår afgørelser truffet af Københavns og Frederiksberg kommuner er indenrigsministeriet tilsynsmyndighed.

Til nr. 3

Landsbevillingsnævnet består efter den gældende lov af en formand samt 4 andre medlemmer. 2 af medlemmerne skal repræsentere kommunerne, og 2 medlemmer skal være uafhængige af kommunale interesser og af erhvervsinteresser, der berøres af restaurationsloven.

Efter forslaget skal landsbevillingsnævnet ikke virke som ankeinstans over kommunalbestyrelsernes afgørelser, men skal alene kunne give og forny alkoholbevillinger, når virksomheden drives i ejendomme, der tilhører staten eller en kommune eller i jernbanetog, luftfartøjer og skibe i fart. Man har herefter ment, at det er tilstrækkeligt, at nævnet består af en formand og 2 andre medlemmer. Det er tanken, at det medlem, der skal repræsentere kommunale interesser, udnævnes efter indstilling fra Kommunernes Landsforening samt Københavns og Frederiksberg kommunalbestyrelser.

Til nr. 4

Ophævelsen af den gældende lovs § 13, stk. 2, følger af forslaget nr. 2, hvorefter ankeadgangen i den gældende lovs § 11, stk. 2, bortfalder.

Til nr. 5

Efter den gældende lovs § 14, stk. 5, 2. punktum, kan en afgørelse, hvorefter en kommunalbestyrelse ikke godkender en bestyrer, indbringes for landsbevillingsnævnet.